

použito, vytýkati, že by se jím snižoval stav advokátský vůbec, a že by touto námitkou byly překročeny meze § 9 adv. řádu. Výrokem tím nebylo označeno jednání Dr. F-a osobně za nemravně, ale bylo označeno za příčící se slušnosti to, že advokát žádá za sepsání pouhého nástinu smlouvy stejnou odměnu jako se žádá za smlouvu již hotovou.

V této části bylo proto důvodnému odvolání obviněného vyhověti a podřadění uvedených výroků pod skutkovou podstatu kárného přechinu bylo pominouti.

Neshledáno však důvodným odvolání obviněného, pokud směřuje proti výroku, jímž byl uznán vinným kárným přechinem pro výrok pod 3. uvedený. Názoru kárné rady, že je nepřipustno označiti práci Dr. F-a spojenou s vypracováním nástinu kupní smlouvy po dlouhém vyjednávání výrazem »ut aliquid fecisse videatur« je přisvědčiti. Podle svého smyslu výraz ten poukazuje na určitou okolnost skutkovou, že totiž Dr. F. konal jen zdánlivé, nikoliv skutečné práce a podkládá se mu tak, že jen předstírá, jakoby nějakou práci vykonal, aby tím odůvodnil svůj nárok na odměnu. K takovému výroku neměl však obviněný příčiny, když bylo zjištěno, že sepsání tomu, byť snad formou nevyhovovalo předpisům o smlouvě (punktaci), předcházela 8hodinová konference se stranami; nebylo ho ostatně vůbec třeba k hájení práv mandanta obviněného. Poněvadž tím byla bezdůvodně a nemístně snižována vykonaná práce Dr. F-a, je ve výroku tom právem spatřovati zlehčování cti a vážnosti stavu. V tomto směru bezdůvodnému odvolání nebylo lze vyhověti.

Poněvadž odvolání obviněného z výroku o vině mělo částečný úspěch, bylo vysloviti, že obviněný neponese případné náklady na řízení odvolací. K rozdělení povinnosti k náhradě útrat v prvé stolici není však důvodu, poněvadž pro jednotlivé části obvinění nevznikly zvláštní útraty; tyto nese obviněný podle výroku kárné rady.

Čís. 200 dis.

Úplná voľnosť advokátova v obrane jeho poverovateľa (§ 52 adv. zák.) nedotýka sa platnosti trestných zákonov, najmä ustanovení o ochrane cti a nechráni ho pred následkami urážlivého vyjadrovania o verejnom žalobcovi. Z okolností, že strana, obvineným advokátom hájená, bola súdom sprostá obžaloby, nelze dovodzovať, že urážlivé vyjadrovanie bolo s hľadiska vecnej obhajoby potrebné.

(Rozh. zo dňa 16. mája 1934, Ds III 6/34.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej záležitosti, počatej pred disciplinárnym súdom advokátskej komory v Turčianskom Sv. Martine na základe návrhu žalobcu komory zo dňa 23. januára 1934 proti Dr. E. K-ovi, advokátovi v B., následkom odvolania, podaného štátnym zastupiteľstvom dňa 7. februára 1934 pod

číslo 99/933/IV-5 proti usneseniu disciplinárneho súdu advokátskej komory v Turč. Sv. Martine zo dňa 27. januára 1934 číslo 99/933/IV-3 po preskúmaní spisov, predložených hore označeným disciplinárnym súdom, v zasadnutí, konanom dňa 16. mája 1934 takto sa usniesol: Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov vyhovujúc odvolaniu štátneho zastupiteľstva zrušuje usnesenie prvostupňového disciplinárneho súdu a v smysle § 79 adv. por. nariaďuje disciplinárne pokračovanie proti Dr. E. K-ovi pre disciplinárny prečin podľa § 68 lit. b) adv. por., spáchaný údajne tým, že pri porotnom pojednávaní u krajského súdu v B. dňa 14. a 15. decembra 1933 ako obhájca obžalovaného E. Š. použil proti verejnému žalobcovi tieto výroky: »Túto otázku dáva pán hlavný štátny zástupca len preto, aby uviedol v omyl porotcov. Táto záležitosť je už tretí raz pred porotou, čo sa nestalo z viny poverenca, že jeho čin je beztrestný podľa § 6 zák. čís. 108/1933, povinnosti a slepá nenávisť ženie ho k tomu, a aby porotcovia nehládali na vec s ľudskou nenávisťou, ako pán hlavný štátny zástupca«, ktorým chovaním poškodil česť a dôstojnosť advokátskeho sboru, ktorého je členom, a stal sa nehodným úcty a dôvery. Disciplinárny súd prvej stolice sa upravuje k ďalšiemu pravidelnému pokračovaniu.

D ô v o d y:

Odvolanie štátneho zastupiteľstva je základné. Disciplinárny súd neshľadal dôvodu k nariadeniu disciplinárneho pokračovania preto, že podľa § 52 zák. čl. XXXIV:1874 má advokát úplnú slobodu k obrane poverenca, že jeho čin je beztrestný podľa § 6 zák. čís. 108/1933, pretože obvinený advokát splnil svoju právnu povinnosť, a pretože musel byť presvedčený o nevinosti svojej strany a výroky použil v rozčulení.

Názor tento je mylný. Advokát má síce podľa § 52 adv. por. úplnú slobodu v obrane svojho poverovateľa, avšak ten istý § výslovne túto voľnosť obmedzuje a nariaďuje, že advokáti sa majú pred súdmi ako aj pred vrchnosťami slušne chovať. Z tohoto ustanovenia a ďalej z povahy veci plyní, že táto voľnosť advokátova sa nedotýka platnosti trestných zákonov, najmä ustanovení o ochrane cti a nechráni ho pred následkami týchto trestných zákonov. Nežze z oslobodenia strany, obvineným hájené, dovodzovať, že obvinený advokát plnil svoju právnu povinnosť, keď sa urážlivo vyjadroval o verejnom žalobcovi, a že vyjadrení dotýkajúcich sa osoby verejného žalobcu bolo treba s hľadiska vecnej obhajoby ním zastupovaného obžalovaného. Rozčulenie následkom presvedčenia o nevine obhajovanej strany není dôvodom vylučujúcim zavedenie disciplinárneho pokračovania. Pretože obvinený advokát sa dotknul inkriminovanými výrokmi cti napadnutého verejného žalobcu obvinením ho zo zaujatosti, z nekonania služebných povinností a z neľudskej nenávisti pri vykonávaní úradných záležitostí, tedy z hrubého porušenia úradných povinností, takéto však chovanie obvineného advokáta poškodzuje česť a dôstojnosť advokátskeho sboru a činí ho

nehodným úcty a dôvery, je tu dostatočne skutkových údajov k nariadeniu disciplinárneho pokračovania proti obvinenému pre disciplinárny prečin podľa § 68 lit. b) adv. por. Preto vyhovel najvyšší súd odvolaniu štátneho zastupiteľstva a nariadil disciplinárnemu súdu pravidelné pokračovanie v smysle § 79 adv. por. pre tento zmienený disciplinárny prečin.

Čís. 201 dis.

Člen obecnej rady nie je oprávnený podať odvolanie proti rozhodnutiu disciplinárneho súdu prvej stolice, ktorým bolo pominuté nariadenie disciplinárneho pokračovania proti advokátovi pre neslušné chovanie pri úradnom úkone.

(Rozh. zo dňa 16. mája 1934, Ds III 9/34.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. S. J-ovi, advokátovi v R., následkom odvolania, podaného J. M-om proti usneseniu disciplinárneho súdu advokátskej komory v Turč. Sv. Martine zo dňa 27. januára 1934, po preskúmaní spisov vyniesol toto usnesenie: Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov odmieta odvolanie.

D ô v o d y:

Proti obvinenému advokátovi podal disciplinárne oznámenie J. M., notársky tajomník a správca notárskeho úradu v J. v podstate preto, že sa obvinený pri úradnom úkone obecnej rady obce J. neslušne choval. Nevysvitá zo spisov, že by činom obvineného J. M. bol býval urazený aj ako súkromná osoba. Disciplinárny súd advokátskej komory pominul nariadiť disciplinárne pokračovanie a doručil svoje usnesenie J. M-ovi. Proti tomuto usneseniu J. M., notár v J., podal odvolanie. J. M. však nebol k tomu oprávnený.

Podľa § 79 zák. čl. XXXIV:1874 disciplinárne pokračovanie môže byť nariadené buďto na žiadosť zástupcu komory alebo následkom sťažnosti súkromných osôb alebo na oznámenie niektorého súdu, štátneho zástupcu alebo inej vrchnosti. Medzi oprávnenými k sťažnosti zákon označuje súkromú stranu a vrchnosť samostatne a oddelene. Podľa § 101 cit. zák. súkromá strana môže podať aj súkromú obžalobu, vrchnosti však — ktorá podala disciplinárne oznámenie — zákon nepriznáva toto právo. Podľa toho súkromá strana a vrchnosť nemajú rovných práv pred súdom disciplinárnym. Ponevác podľa § 79 cit. zák. rozhodnutie disciplinárneho súdu treba doručiť zástupcovi komory, štátnemu zástupcovi, obvinenému advokátovi a tam, kde je sťažujúca sa súkromá strana, aj tejto a odvolanie môžu podať interesované strany, totiž hore pomenované, medzi ktorými urazená vrchnosť nie je uvedená, ponevác ďalej aj nariadenia §§ 84 a 95 cit. zák. — vzťahujúce sa na